

Ez a kertem. Ez hullott alma. Ez fa, ez meg bokor.
Ülök a kert
közepén, szeder is van. Jön és bajba sodor.
Kijön, leszop, elmegy, letepert,

elfáradok, leengedem a karom.
Fizetni és ráfizetni a boltra,
ez a sorrend. Elhagyom
magam, hát körülbelül ennyi volna.

Kicsit ragad a kezem.
Ragacsos a szőlőtől, vagy mi.
Írt egy másik is, hogy mi van már velem,
és hogy majd meg fog halni lassan.

Szaniszló Judit

LELI

Z. Szanyi Lelianna netalántai lakos, nem csak bazmegyei. Illetve hogy inkább azon belül az. Lelke földrajzát folyó és kétség szeli át. Sebes folyó az, nyílt sebes, futónövényekkel szagztatott. Víz szagat növényt, ha ugyan nem fordítva. Lelinek nincsenek kétségei, illetve ha vannak, bizonyára magánéletiek, farzsebben lapulók. Leli szokott szeretni, maga sem érti, hogyan. Szeretni, mondja Leli alkoholittasan önnön orcája képeinek, szeretni, értsd, simogatni, simogatva lenni, biztosítani, figyelni. Foggal-örömmel ragaszkodni, műveltetőleg, visszahatón, kint is, bent is, ige. Mit állítunk? Karácsonyfát. Szivacsos test Leli kicsi lelke, ha ugyan lehet test a lélek és viszont. Önmagától kérdez, hol tényező az alkohol, hol nem, hol van tükör, hol nem, nagyügy, gyakorló, kicsiknek.

Mit állítunk Netalántán? Leli teste szivacsos lélek, nem ért, nem válaszol. Úgy követelel, májusfa. Netalántán nem állítunk semmit.

Az a baj, hogy annak idején akciós volt a háromrétegű nyolcdarabos csomagolás a dm-ben, nekem meg, mivel egyedül élek, dolgom pedig leginkább az irodai vécében van, még kb. két hónapig lesz rénszarvasmintás és mézeskalács-illatú a magánéletem.

– Tudod, mit nem tudok?

– Mit?

– Párbeszédet írni, embereket kitalálni, és nem arra vágyani, hogy írjak valamit.

– Akkor ne találj ki semmit. Van elég baj meg jó anélkül is, nem? Gyakorolj.

– Jó, gyakorolni fogok. Például hogy egy fiatal lánynak eltűnt az anyja, 35 leszek, és egyre lejjebb csúszom arról, hogy gyerekem legyen, és másfél éve nem voltam férfival.

– Ez unalmas.

A reggel inkább csak hajnal. A reggel csak reggel. Gyerekre ébredek. Mobilra ébredek. Reggeli a gyerekeknek, nekem nincs, pedig cukros vagyok, kéne. Reggeli csak nekem van, cukros vagyok, nincs gyerek, kell. De van idő. De nincs idő. A cukormérő az első mozdulat, a férjem feje az első mozdulat. Elbasztam a hajnalt. Kruppos volt a gyerek, átfulladtuk a hajnalt. Kelj fel, felkelünk. Keljek már fel, felkelek. Az indulás mindig gyötrelmes, a gyerekekkel is, a férjemmel is, a kocsival is. Nekem egyedül a biciklivel is. A munkahelyen felhív az anyósom, mi legyen az ebéd szombaton. A munkahelyen munka hív csak, kapkodok. Kell a gyerekeknek tornazsák, ebédpénz. Csak menni kéne koccintani munka után. Az ebédem otthonról hozom, szombati maradék, az anyósom jól főz. Az ebédem rendelem, egy főre nem főzök, minek. A gyerek beteg, mert szokott. Lement a cukrom, mert szokott. A férjem hív, mikor érek haza. A barátnőm hív, mikor beszéljük meg, hogy nem hívta föl őt az a múltkori. Megérint, elviselem. Otthon sose fordul egyik zár se, belül kulcs, csöngetek. Nem nyúl senki, elviselem. Mindig fordul mindhárom zár, ma sem törtek be. A csengő rossz, minek. Előszoba, sok kis lábszag. Előszoba egy lábszag. Mindig csönd, néha csörög. Mindig hang, nyolckor krízis. Nyűgös, feküdne, de mégsem. Kapcsolgatom, legalább szól, legalább érzem. Elmossuk, pakoljuk, átkozzuk, nincs idő. Elmosom, pakolom, koccintok. Nincs idő.

Tegnap este Lárka a vállamra borulva zokogott a meghatottságtól, mert adtam neki 120 forint borravalót az avonos habfürdőre és a füstös szemek szemceruzára. Most egy flakon szénsavas ásványvizet dugok a fülembe, és azt hallgatom, ahogy pezseg. Nem bírom Lárka szagát.

Az út a Deáktól a Király utcai villamosmegállóig mindig sok esettanulmány. Mikor ki vagyok belül. Mikor mi a világ a Király utcán, mi a ruha, és ki az oktatási államtitkár. Volt az út már magabiztos combközépig érő ruha rózsás kabáttal és belső vérzéssel, gyúrt, morzsálódó papír zsebkendő, NAT lapzárta után, tenyerizzadás. Volt már reflux Nyakas Irsai, a harisnya jó, mert összetart, rezgőre állított előjáték, lapos cipős bizonytalanság, hogy mi van, ha tényleg 35 év, és ha csoportos átutalási megbízás. Volt már kedvetlen kikapcsolt melltartó, nagymamák cérnaszálon, bujkálás az alföldiző homofób újságárus elől, akinek le van benuva a jobb karja, és még sincs bennem semmi részvétel iránta, ami amúgy minden és mindenki iránt, ha csak pillanatokra is, de van. Volt már bűdös Duna, befért a szag az Anker közbe simán, vitte magával a szereteteimet, azokat is, amiket szégyellni kell, káromkodni, és ökölrel ütni el velük a hülye és véletlen percek. A leghosszabb út mindig a szegényérzet szokott lenni a Maccstól a Cébéáig, csak csípőig húzom fel, nem lóg ki felül a szoknyából, az béna lenne.

A hatodik kerületi okmányirodában Örkény-émlékév van. A hatig ügyfélfogadó ügyfélszolgálaton háromnegyed ötkor már nem adnak ki sorszámot, csak ha csárdást táncol az ügyfél a dohányzóasztalon, a tizenkét ügyintézésre szánt perc alatt összesen hét különböző széken kell ülni egyszerre, az ujjlenyomat-készítő hölgy pedig valójában a házmesterné falábú kislánya, csak ügyfélfogadási időben mindig elfelejti.

Vettem a reptéri dutyfreeben egy parfümöt, amitől ott helyben serseláfámnak éreztem magam, aztán hazaértem, és másnap magamra fújva nem értettem, hogy miért költöttem annyi rohadék sok eurót arra, hogy vérbő, nagydarab, arany karkötős szépasszony-

szagom legyen, hogy miért akarok én háromgyerekes orchideaömlő, energetizáló termékenység-istennő lenni, amikor nem vagyok az, de aztán harmadnapra kiderült, hogy mégiscsak serséláfám az illat, a szagolást is gyakorolni kell, de azért könnyebb úgy, ha közben férfinak is képzelem magam, és úgy gerjedek a saját csuklómra, szóval mostanában azt játszom, hogy én vagyok az élettársam is egyszerre, és úgy sokkal könnyebb dönteni dolgokban, legyen az illat, gyerek, lakás, érzelmek vagy márkázott vaj, de nem hiszem, hogy ezt életem végéig fogom tudni így csinálni, szóval szeretnék egy saját, legalább elképzelt illatfelelőst, és valakit, aki szól, hogy mikor kell egyes mondatokat, testi dolgokat – csúcson, időben – abbahagyni.

Július. Tudom, hogy irtó közhelyes ennek az országnak, különösen Budapestnek, különösen a Blaha környékének balkánszürrealiáját idegi és anyagi alapon felelőlegesen, na de amikor előbb egy kötött csósapkás néni száll le a júliusi klímátlan Ikaruszról, majd megkönnyebbülten leveszi, azután egy másik néni a járókeretét rázva kiabál a nők és csakis a nők után, hogy nem félek tőled, cica, le foglak löni, végül egy nagydarab feka fröcsög bő nyállal a másik nagydarab fekának, hogy I would die for it, I WOULD DIE!, és mindezt egy SZTK-botos Donald Sutherland nézi tátott szájjal a krigli söre mellől reggel háromnegyed nyolckor egy háromlábú kutyával egyetemben, akkor egyszerre érzem a savanyú, torokszorító megkönnyebbülést és a nagy, nemvelemtörténik semmit.

Szorongok, hogy nem tudok dolgozni akarni. Tényleg szorongok, tényleg nem tudok, tényleg dolgozni akarni.

Tréfáld meg az elvárásaid, zavard össze a vágyaid, próbáld mederben tartani a józan ítélőképességed, ugyanakkor légy önmagad okosan. Szándékosan vegyél fel előnytelen szabású ruhákat és kínos színeket, növessz felnőttkori pattanásokat, ne mosd meg a hajad akkor, amikor azt szeretnéd, hogy összefuss azzal, akinek amúgy mindig szeretnél csinos lenni és antisztatikus. Figyeld meg, milyen megkönnyebbült a sóhajod a zárt ajtó után, amikor hazaérsz, hogy istenem, de jó, ma sem találkoztunk, ma sem látott ilyen állapotban. Ugye jó játék az élet, ugye jó egyedül forgózni a pingpongasztal körül. Tréfáld meg az elvárásaid, zavard össze a vágyaid, próbáld mederben tartani a józan ítélőképességed, ugyanakkor légy önmagad okosan.

Minden tolókciszt fel tudok ügyeskedni, le tudok juttatni akárhány lépcsőfokon, akkor is, ha túlsúlyos. Egyszerűen megtanultam. Ez nem adottság és erő, ez gyakorlás és technika. Apa is tudta, Anya is tudja. Ma sikerült egy olyan mankós-tolókciszt dadaista mozgású bácsit átsegíteni az Oktogonnál a zebrán, aki csak lejött egyedül gyakorolni, mert új tolókcisztja van, és nem tudta, mire képes a családja segítsége nélkül az útpadkánál. Két kerékre rántottam, és már húztam is. Elmondta, hogy hülyeség, de megköszönte, elnézést kértem, hogy hülyeség, de összeröhögtünk. Visszatoltam a kiindulási helyére, hadd gyakoroljon, összepacsítottunk, és jól megnézte a fenekem. Kéne kevesebb tolókciszt és útpadka, kéne több fenéknézés és köszönöm.

Akkora erőt érzek most a combjaimban továbbmenni, amekkorával könnyedén össze tudnám roppantani bárkinek a nyakát, hogy maradjon ott, ahol van.

Naponta többször ki szoktam venni óvatosan a szemeimet a helyükről – ezáltal helyezkedve kívül magamon mintegy –, hogy megnézzem velük az adatlapomat egy bizonyos különösen népszerű közösségi oldalon, hátha egyszer meg tudom végre látni, milyen is lehetek valójában.

Nem munkahely-kompatibilis piros alkoholos filccel kortárs költők kedves verssorait felírni a tenyeremre. Üzemi mosogatáskor üzenetük halványodik, illetve a munkatársak meglátják, és nem, és nem, és nem értik.

Olyan szépen, tisztán lehet látni a buszablakból, fönről az anyósüléseken az életeket. Nem arra gondolok, amikor ül ott valaki, hanem pont amikor nem. Amikor oda vannak vetve Budapest-térképek, okos- és kedvestelefonok, bríftasnik, hasitasik, összecsomózott pulóverek, szállítólevél-szerű valamik, átlátszó műanyagba behúzott tennivalók, egy csomó vidékről-feljövők-cégesen-pestre dolog. A legszebbek a dupla falú munkásszendvicsek a platós, puttonyos kocsik anyósülésein. Hogy van csípős-hegyes vagy sima paprika, esetleg paradicsom, piros alma mellette, van celofán és/vagy szalvéta, van maroknyi negró, mint Apának volt mindig. Hogy van, aki megcsinálja. Hogy van otthon az autón túl.

Kit szeretsz jobban, apát vagy anyát? Melyik egyedüllét rosszabb, a végtelenül régóta tartó vagy a hirtelen elhagyás utáni? Mi rosszabb neked, ha hosszan szenved, végignézed, és a végén meghal, vagy ha egyszer csak meghal? Széna vagy szalma? Ugye ezeket a kérdéseket te sem gondold komolyan? Ugye a te buksi fejedet is belenyomja valamelyik hülye, kegyetlen és röhejes kérdésbe naponta az élet?

Ma reggel a sötétítőfüggöny elhúzásakor még sikerült elkapnom a hajléktalan nőt, készülődött. Összehajtogatta mindenét, benejlonozta, megfésülködött. Először azt hittem, csak kézzel, aztán elhúztam a rendes függönyt is, és jobban megnéztem. Egy kis, maroknyi fésű volt nála, elsőre tényleg nem is látható, de valóban fésű volt. A választékra nagyon figyelt. Azt kellett volna lefényképeznie valakinek, ahogyan én azon gondolkodtam kifelé-lefelé bámulva, hogy ezt most le kéne fényképeznem (valakinek), ahogyan ő fésülködik, a szembeházban lakó Kukucskáné meg nem veszi észre, és pont a fölötte lévő ablakból kirázza a rongyot, rá a nő fejére. Egyik sem látta a másikat, engem sem, hál' istennek. Aztán a nő a kartont is összehajtogatta, amin aludt, és becsúsztatta a kutyakakikuka mellé. Ezek szerint minden reggel odateszi, és minden este lefekvéskor megvan. Ez jó. Ez nagyon jó.

Úgy szerettem mindig az osztály bohóca lenni, és úgy félek, hogy örökre az osztály bohóca maradok, de már nem áll jól, már lötyyed, már meg van ereszkedve, és kedves osztály, lehet, hogy néha férficipó meg cseplinjelmez, de akármit is csinálok, nekem vizsontszeretet meg nőneklenni nélkül tényleg nem megy, és kedves osztály, én többet nem fogom a hasadról a sötét ágycépig lenyalogatni haveri alapon, és tényleg ne haragudj, de most már tényleg kapd be.

Az utolsó fázis a legnehezebb ebben a hülye költözésben, amikor marad több tízkielnyí kategorizálhatatlan, de nem szemét csetresz, kindertojás-figura, imbuszkulcs, érme, madzag, szükségesség, szemérmesség és behemótság, amit beleöntesz egy sítesszákba, ráragasztasz egy széles ragasztószalagot, permanenttel ráírod kepszlokkal, hogy NEM TUDOM, aztán átviszed és megtartod.

„Nekem a magyar”

Ahogy mi most Apa híján Anyával Miskolc–Budapest vagyunk. A költözködés, a felújítás, az élés, a lakás, hogy elfogy, nem lesz jó, nem fog sikerülni, hogy figyeld meg, le fog esni, el fogjuk rontani, de a végén valahogyan mégis van, jól. Hogy képesek vagyunk rá, pedig nem hisszük, mert mégiscsak négynapos ünnep, meg közüzemi bürokrácia, meg a ház nagylétrája, amit össze kell mutyizni okosba' a házfelügyelővel, de nekünk még jó, nagyon jó, másnak ennyi se, fogd rendesen azt a fregolit, mert olyan hülye vagy, hogy kölcsönadtad azt a jóféle dombornyomott csillagcsavarhúzó, amit még az apád, pedig. A Gyuszó akadozó közgyógyellátása, az évenkénti katonai behívók anno, a kötelező megjelenés tolókokcsival mindenféle bizottság előtt, a disszidáló konduktorok a Petőből, Apa hazalopott narancssárga hosszabbítói a BVK-ból interurbán. Anya sírása mindenféle kórházban, művirágos temetőben és a lukacsos aljú panelkád-ban, Anya nevetése hegedűvizsgán, szülői értekezleten, távhős GMK mikulásünnepségen és a lukacsos aljú panelkádban. *Csélcsap, lárifári, ácsingózás, csecse, gégecső, plezúr, csirkéfarhát, háztartási keksz*, a nyelv, amely visszanyal, a kéz, amely az üzemi bölcsödét ringatja. A 78-as troli Keletitől Parlamentig és viszont, egylaki, kétlaki, metlaki, apám tudta, mint gyümölcs a fán, romkocsmá, polgári állógaléria, fekvőrendőr, lakókocsiból grillcsirke zsírpapíron, családi voltmár, András Feldmár, műperzsa, angolvéccé, svéd-bútor, magyar sajt és magyar bor német sajtát márkás bevásárlókban. Első, második, desszert, trendi dorkón kalocsai, külföldi gumicsizmán kereszt szem, papucs orrán pamutbojt, Picur nem vár, elindult már. Állva lángos, ülvé levesbefőtt máj, város csoki, pálinka jellegű készítmény, permeátum, díszjoghurt és disznóölés, hentessavanyúság, köszönjük szépen, viszont kívánjuk, aspartam-csalamádés retróburger, repedéstelen újragyártott gumicum, étel és panasz, nem elég sósság és nem elég édesség, vajkrémes rozsgós cukorlagzi sütemény, vonatozás, sátoros kikelet. Étél, ami van, ami vagy, amit megeszel, a fog lenni még jobb is, Gizám, és a lesz ez még így se egyszerre, a nékem szülőhazám itt e lángoktól ölelt kis induljon a banzáj, a sok lóláb, ami az irodalmi kánonból kilóg, benne leszek, én is benne, benne leszek a Cégkódexbe', a sok rossz szóvicc, a MŰSZI, fehérék közt káeurópai. Hogy rohadna meg az összes multi, a fenébe is, hogy dejó, hogy vasárnap nyitva van az összes multi, a fenébe is, Wass- és Aczélország, Nóta-tévé, Kispál, ingóság, hintapalinta, szittyaparittyá, nagymamamagyarország, kokárda és szájjíz, egy jamaicai trombitás, közhely és ragaszkodás, kétszer kettő néha öt, néger-csók, ó, a csókkirály, király, sirály, hathárom, angolmagyar, körmagyar, kármagyar, nagymagyar, kismagyar, agymagyar, szívmagyar, fanyarmagyar, kanyarmagyar, csavarmagyar, mégis győztes, mégis új és

Nem az, hogy valaki megbánt engem, mert a Juci nem az a fajta, akit meg szokás bántani, hanem inkább az, hogy szabályosan megbántatom magam, mert a Juci az a fajta, aki nagyon ügyesen meg tudja bántóztatni magát. Bocsánat, Juci.

Végtelen sok segítséget kapok a barátaimtól és a rokonaimtól, mégis ma reggelre valahogy negyvennyolc éves lett az arcom, itt-ott fel vagyok vizesedve, puffedve, valamint nehezen viselem a vércukor- és időjárás-ingadozást esernyő, vízlepergető meleg kabát és egészséges belső élet nélkül, amim mind van ám, csak egy leragasztott hátsó szoba közepén, amit egy darabig nem lehet még kinyitni, de mondom, végtelen sok segítséget kapok. Tudom, hogy jó minden. Mondom, tudom. Egy szerencsés negyvennyolc éves nő vagyok.

Miközben lássuk már be, hogy a világraszóló szerelemgyerekek nem közösségi oldalak akadozó levelezéseiből szoktak születni, azért azt ugye mindenki érzi, mekkora hatalmas súlya bír lenni egy rádklikkelésnek.

Csupa jó szándékkal vagyok én is kikövezve.

Könnyed, szexi, okos és néma, mint egy fellufizott akciós zoknisszekerény.

A táncoslány az ügyeletes éjszakai gyógyszerárban elsírta magát előttem. Reggel vett egy lóbalzsamot, nem használt, és nem tudja, mit csináljon. Eddig mindig használt, de most nem, hát fogja meg a gyógyszeráros lány, hát tök hideg maradt másfél óra tánc után is a combja. Ennek égnie kéne! Hát ismeri! Miután összeszedte magát, még mindig remegő kézzel gyűrögette a nagy bumszli doboz feltépett celofánját. A spánielszemű gyógyszeráros lány is majdnem sírt, annyira sajnálta, hogy nem tud segíteni. Rákente ő is a csuklójára, hogy majd hátha érez valamit. Nem érzett. A csuklóján nem. Ő is remegő kézzel gyűrögette a nagy bumszli doboz feltépett celofánját. Mondta a táncoslány, hogy nincs pénze. Nézték egymást egy darabig némán, nyökögtek még néhány szót a szavatosságról meg a gyári reklamációról. Aztán letörölte a szép táncoslány az arcát, megköszönte, és elment. Aztán jött egy jóképű férfi, az meg Canesten kombit vett. Egyszerre érezhattünk valami ugyanolyasmit a gyógyszeráros lánnyal, és erre neki se, meg nekem se kifejezetten lehettek volna akkor ott szavaim. Hogy ez már így egymás után túl sok érzés egy napra. Hogy hát mi az isten a fájdalom, ha nem ez a lóbalzsamos előbbi, és hát mi az isten a szerelem, ha nem ez a hüvelykúpos utóbbi.

Z. Szanyi Leliannát legjobb tudása szerint ma tollba mondatták. Esett az eső, esett rá a hora értelmetlenül, kioltva egyik a másikat, Lelinek eközben pedig fáj az élet. Sajnálta eléggé önmagát, sajnálták mások, sajnált ő is másokat, rajongtak érte, amit nem bírt, rajongott ő is, amit még kevésbé bírt, és mindezek tetejébe még tollba is mondtak neki. A lényegét meg sem lehetett fogalmazni ekkor. Az most is, mint mindig, két fénymásolóba szorult jelentéktelen papír között, egy kényelmetlenül félrecsúszott bugyiban, egy, esetleg két elrontott kéz-, ill. szájmozdulatban (koponya-CT-ben, ájulásban, életminőség-romlásban, kultúrpolitikában, érintésvédelmi fennakadásban, nagymamában, unokában, félrement levélben, félrement szeretetben, betalált gyűlöletben, válásban, kishitben, nagybecsben, családon belüli erőszakban stb.) rejlett, ha ugyan rejlett valamiben. És ha ugyan lényeg. Írta Leli csillogó önérzettel, két behajlított középső ujjal tehát, írta, hogy *megállapodásunk értelmében, tiszteletteljes felvetésül, feltéve, de nem megengedve, nagyrabecsülésünk jeléül*, ott ült a Fejhanga mellett, gépelte, mit gépelte, püfölte be a begépelni, mit begépelni, bepüfölni valót, a veretes szavakat többes szám elsőben, járt az ujjá gyorsan, ahogyan szokott, és egyszeriben megvilágosodott. Hát Lelinek akárhogyan szabad *lenni!* Hát Leli hadd legyen szabad *lenni lenni!* Leli lehet bármi! Hát hiszen Leli szabad! Innen kezdve Leli olyan vígan és szabadon írt tollba, olyan vígan és szabadon vitte le a céges szemetet a céges kukába, olyan vígan mert sértődött lenni befelé bátran, feltéve, de nem megengedve, valamint olyan vígan bátorkodva törölte ki a szívéből neki akkor nem annyira kedveseket, ahogyan csak egy szabad ember teheti. Leli fel volt szabadítva, Lelit felszabadították. Nem. Leli felszabadította önmagát. Leli egyszerre *lett*.

Többször érzem nagyon jól magam, mint rosszul. A bőrömben jó lenni, még akkor is, ha a metrón vagy a villamoson néha beleképzelem magam abba, milyen lenne annak a nőnek a férje mellet felébredni, vagy azt a kókadt kisgyereket a magaménak tudni. Soha senkivel nem cserélnék. Mindig úgy gondoltam, hogy szeretnék gyereket. Most is azt gondolom talán, de nem rémiszt meg a gondolat, ha sosem lesz. Akkora lakásban fogok nemsokára egyedül lakni, aminek az alapterülete másfélszer akkora, mint a háromgyerekes barátnőméké. A bátyámra sokszor úgy tekintek, mintha az öcsém lenne, holott 40 éves. Soha senkit nem csaltam még meg, de el tudom fogadni, hogy van az a helyzet, amikor megcsalok és megcsalnak. Bár fontosak a testi dolgok, tartós kapcsolaton kívül eddig nem nagyon volt részem benne. Vágyom a testi dolgokra, de nem akarok csókolózás nélkül félig idegen, esetleg haveri hónaljak szorításából felébredni reggelente. Akkor is tud nagyon jó lenni sajnos, ha velem csálnak meg valakit éppen, de természetesen nincs a kettő közt ok-okozati összefüggés. Van időm esténként a barátaimmal találkozni mindenféle nyilvános helyen munka után, és néha úgy érzem, hogy túl kevés időt töltök a – Gyuszó, Anya, kutya – családommal. Amikor itthon vagyok a – Gyuszó, Anya, kutya – családommal, annyi időt töltök velük, amennyit már sose tudnék akkor, ha saját – férj, gyerek – családom lenne. A kutyához úgy szoktam beszélni kutyasétáltatáskor, ahogyan más – mi a baj, ne légy beszari, azt mondtam, hogy oda ne menj, buta kutya, igen, esik a hó – a gyerekeivel szokott. Van pár ősz hajszálam, amit bizonyos világításban bizonyos szögből észre lehet venni, de a három hónapja megvásárolt tartós hajszínezőt valahogy eddig még sose volt kedvem felkenni. Határozott öltözködési stílusom van, amit szeretek, és ami a barátaimnak tetszik, de már el szoktam gondolkodni azon, hogy ez vajon a korosztályomnak megfelelő szín, fazon, hosszúság-e. A korosztályom nagy része igen lestrapáltnak tűnik, ezért én folyamatosan ez ellen küzdök. A húsz éve tartó anyagcsere-rendellenességem miatt elvileg fokozottan figyelek az ereimre és a szememre, de iszonyú mennyiségű édességet meg tudok enni bármikor. A lábszáromon és a bokámon néhol kicsit átütnek az erek, de nem jobban, mint 15 éves koromban. A fenekem és a térdem nem olyan feszes, mint amilyennek szeretném, de nem laposabb és fesztelenebb, mint 15 éves koromban. Már használok hialuronsavas szemkörnyékápolót, holott nem nagyon hiszek benne. Magyar gyártmányút veszek, ami harmadannyiba kerül, mint a külföldiek. Smink nélkül már nem szívesen megyek ki az utcára, rúzszt viszont sosem használlok. Néha leragadok a tévé előtt az ifjúsági sorozatoknál, és cikizem azokat a kortársaimat, akik néha leragadnak a tévé előtt az ifjúsági sorozatoknál. Nagyon szeretek főzni, de nem tudok indokolatlanul sok időt a konyhában tölteni. Van férfi, aki tetszik, de már nem teszek meg bármit, hogy az enyém legyen (enyéim legyenek). Ha az enyém lenne (enyémek lennének), visítósan boldog tudnék lenni. Nem értem, hogyan lehetne bárki is valakié, hogy mit jelent ez a szóösszetétel. Sosem visongatok. Esténként már néha bedagad a bokám, és van az a reggeli arcom, amire azt tudom mondani, de jó, hogy ezt most senki nem látja. Fogok örülni annak, ha lesz ember, aki majd azt mondja egyszer, hogy de jó, hogy látom a reggeli arcodat, de nem ejt kétségbe a gondolat, ha nem. A fülem és az orrom egy egész picikét már nagyobb, mint 15 éves koromban. A szemem nagy és gülü még mindig, azt szeretem, a felső szemhéjam pedig néha petyhüdt. Néha túl sok a szabadidőm, néha pedig túl kevés. Ha 15 éves koromban láttam volna azt, ahogyan most élek, megijedtem volna. Örülök minden gyereknek és unokának, a válások elkeserítenek. Nem szeretnék ennél boldogabb lenni, de ha az lennék, biztosan még boldogabbá tenne.

Ha figyelmesen ülök, az altestem úgy rezeg, nagyon kicsit, finoman, mintha egy metró menne el alattam. Ez sokszor független attól, kivel beszélek, mit csinálok, mire gondolk, mit várok, mi megy végbe bennem, alattam. Egy test vagyok. Egy év alatt minden ruhámból kifogytam, de nem vagyok túl vékony. Pont jó is lehetne, ha hagynám. Nem csak egy test vagyok. Ha figyelmesen ülök, az altestem úgy rezeg, nagyon kicsit, finoman, mintha egy metró menne el alattam. Ez sokszor nem független attól, kivel beszélek, mit csinálok, mire gondolok, mit várok, mi megy végbe bennem, alattam.

Régen Pierre.

Voltunk, rám nézett, nedves, megtette, nedves. Bántott, sírtam, elnézést kért, sírtam, ordenárén viccelt, nevettem. Rám nézett, nedves, megtette, nedves. Éhes volt, ettünk, fizetett, mentünk, rám nézett, felállt, nedves, megtette, nedves. Nevetett, nedves, nevettem, nedves, gátlástalan, ordenáré, nedves. Beszélt, hallgattam, beszéltem, hallgatta, megfogtam, felállt, megfogta, nedves. Börtön, sírás, nedves, tárgyalás, lecsukják, nedves, sírok, nedves, eljövök, sose látom, nedves.

Régen más.

Voltunk, rám nézett, nedves, megtette, nedves, nem tette meg, nedves. Sírtam, nevettem, nedves, megtette, nedves, nem tette meg, száraz. Éhes volt, ettünk, fizettem, mentünk, rám nézett, nedves, nem állt fel, nedves. Veszekedtünk, nedves, száraz, száraz, száraz. Otthagytam, elment, nedves, sírtam. Nedves, néha látom, nem áll fel, száraz.

Most más, senki.

Voltam, nevetünk, nedves, nevetünk, nedves, nevetünk, nedves, nem volt, nem állt fel, nedves. Van, vagyok, feláll, nem áll fel, nem tudom. Nincs sírás, nevetek, nem áll fel, nem tudom, sírok, nevet, nem áll fel, nem tudom, sírás, nedves, nedves, nedves, nem áll fel, nem tudom. Nem látom, nedves, nevet, feláll, nevet, nem tudom, nedves.

Meglett a reggeli 30-as buszomnak a maga állandó karaktere. Már háromszor együtt utaztunk. Egy kislány/kiscsaj/csaj/nő. Lehetne normális is, de nem az. Észrevehetetlenül kicsi – mondanám, ha nem pont azért vettem észre, mert annyira kicsi. Nem törpe, csak kicsi. Méretarányos törékeny nipp. Százforintosos csillámkockás szuvenír. Járkál le-föl a buszon, túlmozog. Megsimogatni, megfogni a kezét, hazavezetni, ez jár a fejemben. Aztán nézem, nézem, és nem tudom, hogy 13 vagy 40. Nyújtózkodik, úgy próbálja elérni a leszállásjelzőt, beszél valakihez, de senki nincs vele. Nézem, nagyon nézem, és érzem, hogy ez bajos. Hogy beszél magában. Meg hogy ennyire nézem. És akkor érzem, hogy valaki áll mögöttem, néz, és megjegyzi magában, na, meglett a reggeli buszának az ő állandó karaktere. Egy csaj/nő. Kurva magas. Százforintosos ormóttalan ordenáré kaspó. Nem normális, pedig lehetne az. A törpékre gerjed. Nézi, csak nézi azt a kiscsajt. Már háromszor együtt utaztunk. Segít neki jelezni, gondolja magában, ni, megrogy a könyöke, annyira lazán megy neki. Tök beteg vagyok, gondolja az. Megragadni, felpofozni, hazarugdosni engem, ez jár a fejében. Aztán néz, néz engem, engem, aki beszélek. És nem tudja, hogy magamban beszélek-e vagy mással. Esetleg azzal, akivel a kis nő is beszél, de nem látja más, csak mi ketten: a 30-as busz állandó nippnője és én, ez az ordenáré megfeleléskényszeres kaspó.

A hetes buszból kifelé bambultam épp a Hungária–Thököly pirosnál, amikor a húszas évei elejét alighogy taposó terepmintás fiatalember a Magyar Honvédség Tűzserézet feliratú Lada Nivájának anyósüléséről bambult ki rám a mellettünk lévő sávból. Azt mondtam magamban, jól van, Juci, húzd ki magad, álld a tekintetét, tűzserész. Ha ő is állja a tiédet még vagy 5 mp-ig, akkor nincs baj, akkor tényleg letagadhatz valamennyit valahonnan. Nem volt baj, állta. A diabetológián a szakrendelő ma következetesen Babának szólított, pedig szar a vasam, és nincs érvényes szemészeti szakvéleményem.

Ez a lakás hizlal. Amikor a fürdőben állok az lichthófablak mellett, és azt nézem a tükörben, hogy mekkora a hasam, a galambok burrogására mindig azt hiszem, hogy korog a gyomrom, és olyankor ennem kell.

Reggel két kézzel kapaszkodom a kapaszkodóba, megnéz a sofőr a tükörből. Piros bőrkesztyű, egy kutya belenyal a térdhajlatomba, akad az érdes nyelve a harisnyán.

Kesztyűben simogatom.

Ilyenkor mindig késésben vagyok.

Ha késésben vagyok, minden három perc, amiben nem jön busz, nekem negyedóra. Ezt szoktam írni SMS-ben is a főnöknek szabadkozva. Nem hazugságból, hanem meggyőződésből.

Úgy érzem.

Valami fordítva van folyamatosan. A munkamorálom javulásával romlik a teljesítményem és a szemem. Délutánra már a közösségi oldaltól is homályosan látok. Kifejezetten akarom a dolgozást.

Hangjelekre várok, valami fordítva van, ping, komment.

Kedélyesen beszélgetek a főnökkel is és a konkurenciával is, pedig nem akarok. A céges megbeszélés nem akarás kérdése, észreveszem aztán. Céges alapon is jó fej vagyok, nem tehetek róla, ösztön. Valami ma fordítva van.

Nem akarok jó fej lenni. Számolom az órákat, mennyi mindent össze kell ma is hazudni a kiesett idő miatt.

Kattintgatás, online jelenlét, tetszem többeknek, jól van. Találtam megfelelő zenét, érzékien egyensúlyozom, vagy legalábbis szeretnék. Igazi egyéniség vagyok, kedvelnek. Van, aki kíván is, megírta. A céges vécétükörben hátul belóg egy felmosó nyele.

Ma sem nézek ki rosszabbul, mint tegnap.

Jó ez a dobókocka a nyakamban, ma is van stílusom, like. Valami fordítva van. Az ablakon hátulról besüt a nap, látszik, hogy nincs rendesen kiszedve a szemöldököm. Itthon kell folytatni a munkát, mindig hazahozom, bent nem megy.

A takarítófiú olyan, mint egy introvertált slampoetrys, mosogatás közben is hordja a sildes sapkát. Fülel a fülben, zenére tátog. Fura, de formás, szavalhatna közben, tetszene.

Heló, én hazamegyek.

Kifordul a női vécéből, nem akar zavarni, zavarban van.

Zavar, zavar, zavar.

Valami ma fordított, a busz nem jön, visszafelé számol az órám. Még világos van, amikor kilépek, pedig már rég sötétnek kéne lennie.

Nincs bennem akarás, lement a cukrom.

Ilyenkor mindig ez van, a nem akarás meg a hipó. Behipóztam, szoktam otthon mondani. Családon kívül senkinek nem mondom ilyet, nem értik. Valami visszafelé megy, nem a busz az, már nem is a cukrom.

Otthon dolgozni kell.

Pisilni kell.

Bugyi. Letolom, nézem, a sötétkék fényes az, tényleg. Estére mindig elfelejtem, melyiket vettem fel reggel. Bent nem szoktam nézni. Hát kifordítva van rajtam.

„De más apák is jönnek!”

Nyöszörögte egy négyéves fiú a vonaton, amikor az anyja elmagyarázta neki, hogy apa most nem utazik velük, mert apának most Pesten van dolga. A fiú a mondat közben rendkívül felnőttesen és illusztratíván intonálva mutatott körbe a vonatkocsiban.

Tudnám még ragozni, de minek.

Nem nagyon látta át, mi van. Pedig valami jóságfélét is érzett, még ha sunyit és manipulatívát is.

Mosolygott a szomszédra, naponta egyszer legalábbis biztosan, amikor beengedte a konyhájába. Akkor is, ha épp vendég volt nála. A szomszéd így megnézhetette a galambok ellen felszerelt drótot a konyhaablakából felfelé srévizaví, és így valami szájszegletmosolyos bosszúságot érezhetett, hogy lám, jöhet ellenőrizni holnap is, még mindig nem csinálták meg. A szomszéd a közös képviselőt képviselte, a ház közös érdekeit képviselte, képviselt az mindent, amit csak bírt, így beleértve tehát az ő jogait is.

Ez éltette.

A szomszéd nagyon szerette volna, hogy a galambok ne jöjjenek le a lakók szintjére, ne tulajdonítsák ki a tollaikkal meg a szaraikkal a téglalyukakat, lehessen már a lichthófra is végre ablakot nyitni, a franc abba a sok bűzös lélegző galambtestbe meg nyúlós pergős galambszarba, már meg ne haragudjon.

Ő aztán meg nem haragudott.

Konstatálta naponta egyszer, hogy a háló még mindig lukas, az ígéretek ellenére a munkások még mindig nem szüntették meg a lukakat, amin át a galambok így vígan közlekedtek az ablakok és a háztető között. Jóságfélén, sunyin, manipulatíván konstatálta. Ezeknek a munkásoknak a hanyagsága neki dolgozott. Legalább van viszony közte meg a szomszéd között, lehet a jóságos türelmével a másikat zavarba hozni, rációfolni arra a sok vélt vagy valós rágalomra, amit a felújítás miatt kapott. Hogy a gép hangos volt, hogy az ő munkásai nem rendeltetésszerűen használták a liftet, hogy próbára tették a többi lakó türelmét és testi épségét, a modorukról meg tisztátalanságukról – a kurva anyjáért rinyál a néni, mondtam, hogy nem fogjuk elrontani a liftet – meg már nem is volt beszélve.

Végül is szereti a galambokat.

Szereti ő a szomszédját is.

Neki is van szaga, sőt, üríteni is szokott.

Ezt mind sugallta ez a szomszédi jósága. Majd megcsinálják, nyugodjon meg. Persze mint minden jóságában, volt ebben is valami rossz. A rációfolás, a hanyag nagyvonalúság és a kiszolgáltatottság utáni türelmes zavar.

Hogy talán mégsem rossz ő.

Vizont de, az.

Rossz volt, a munkahelyén is, a szabadsága alatt is, és azon a kettő közti vékony, de megszüntethetetlen mezsgyén is. Mint a peckesen száraz galambok a téglafal tetején. A munkahelyén szabadságodit, otthon meg munkahelyesdit játszott, végig önsajnálattal. Úgy érezte a rosszaságát, ahogyan csak bírta. Nagyon akarta érezni. Hát csak összehozta.

Megint jött a szomszéd.

Kedvére sajnálhatta magát mindkettő.

Eredetileg arról akartam írni – rendkívül viccesen persze, mert el nem lehet azt képzelni, mennyire vicces és önfeledt lány vagyok –, hogy hogyan küldtek el tegnap egyik ügyeletről a másikra, hogyan kanosszajártam a Péterfytól a Fiumein át a MÁV Kórház Podmaniczky, majd Thököly úti ügyeletéig, hogy végül ráírják a papíromra: *Mko. ép hj és dh, idegentest nem található, egyebekben neg. status.*

Aztán a frászt.

Pierre volt a neve, mondjuk ki. Neveztem itt már annyi mindennek. Pierre. Nekem azt mondta, így hívják, a többi meg tulajdonképpen lényegtelen. A paranoid skizofréniaján, a legalább három párhuzamos életén túl a végtelen nagy szeretetet kaptam tőle. Egyszer rám terített egy ötszáz forintos, vateinfogású, polár IKEA-takarót, kibélelt, és azt mondta, nincs semmi baj. Aztán kirabolt, és átverte több barátomat is. Négy év két hónapot kapott, nyolc éve nem láttam. Csak remélni tudom, hogy nem is fogom soha többet. Nem jó jel valakit így szeretni, miközben pontosan tudod, hogy nem kéne.

Körülottem emberek betegszene, haldokolnak és halnak meg, nekem meg közben arra a tetves kis bagatell bizonyosságra van szükségem, hogy a bal fülembé mégsem esett bele a fültisztító pálcika vattapamacsa, ahogyan azt először hittem. Kezdek fontosodni magamnak.

Ezt eredetileg hosszan, mindenféle tarkalepke-motívummal – rengő test, rengő váll, csengeri viola, kihasználatlan testi kapacitások, ismeretlen hajnali angoltanár fenékmárkolása, családi vesegyulladás, láz, költözés, baráti végelgyengülés, harminciks, ölelés- és munkaundor, kiállításmegnyitó, igazolványkép-para, reggeli kockacsokik stb. – szerettem volna megírni, de aztán csak annyi lett az egészből, hogy nagyon szeretnék annyira nagyon vidám lenni, amilyenek amúgy hiszem s vallom magam.

Tiszta szívből kívánom nektek, hogy se szeretetből, se dühből soha ne rúgjátok egymást gyomorszájon sícipővel – mondta rezignáltan és megkapó őszinteséggel a színjózan férfi a pultnál a műszál fátylas férjhezmegyek-pólós lánynak.

Van min elgondolkodnia mindenkinek ebben a történetben: a fiúnak, a lánynak, a sícipőnek, de még nekem is.

Éjjel nem sokat alszom.

Álmodom, hogy terhes vagyok, aztán egy hónap múlva veszek egy terhességi tesztet, és már megint. Meg vagyok győződve róla, hogy akkor most egy hónap eltéréssel fog születni egy-egy gyerekem, és ezt álomban a hülye környezetem is megerősíti.

Napközben nincs a főnöknő, szabadjára lehet engedni az érzéseinket arcon, tőlem pedig négy kolléga kérdezi meg, hogy mi a baj, Juci, sírtál, olyan szomorú a nézésed. Én nem érzem ezt, de aztán belenézek a tükörbe, és tényleg.

Úgy látszik, én így várom a kutyát.

Nyöszörgést vizionálok, szorongást és pórázképtelenséget. Hogy nem is ő az igazi, vagy hogy nem én vagyok az neki, és akkor mi lesz, hogyan fogja ezt elrendezni az élet. Aztán hamar fél kettő lesz, és én időben elkészítem azt a táblázatot, amit a lelkemre kötött a főnöknő még csütörtök délelőtt. Hétfőn majd kiderül, mi nem stimmel benne, de az engem ma fél kettőkor már pont nem érdekel.

A GPS félrenavigál, illetve nem, mi vagyunk heherészősen indiszponáltak, háromszor jövünk túl.

Újratervezés.

Végig kaparászom meg nyomkodom körömmel a kesztyűtartó borítását, egy kanyarban még a cukrom is megmérem.

Elmesélem Petinek az álmom.

Röhög, röhögök.

Nem lehet kocsival megállni, nekem már izzadságfoltos a pólóm hónaljban, pedig kifejezetten hideg van. Peti messzebb parkol, sántít, bevárom.

Egyedül én oda ugyan be nem megyek.

Az egyik gondozó kicsit nagyothall, furán beszél, de ez ott, ha lehet, még megnyugtatóbb. Mindenki dicséri a választásomat. Jó kutya, a hangját sem lehet hallani, mindenkiel kijön. Hölgyem, bújja bele a nagyothalló gondozó az állatkertszagba, azt tudnia kell, hogy a kutyára garanciát vállalunk. Ha két héten belül köhög, viszket, vakaródzik, hozza be nyugodtan, megvizsgáljuk.

Lehet kártyával fizetni.

Mindenki a kellenél éppen egy fokkal hangosabban beszél. Hozzá vannak szokva az állandó kutyaugatáshoz. Csipet kap, meg se rezzen. Amikor kivezetjük, nem nézek oldalra, nem vagyok hajlandó meghallani a többi kutya kétségbeesett ugatását. A linóleumon, a metlakin, a betonon, mindenhol csomókban áll a kutyaszőr. A bejáratnál egy szálkás szőrű tacsó néz lekonyuló szemekkel, de nem hagyom, hogy érdekeljen.

Pinkódot bepötyögni az Illatos úton, sose gondoltam volna. Ráadjuk a piros pórázt a piros nyakörvvel. A nyakörv kicsit szűk neki, azt hittem, vékonyabb. A képen sokkal életképtelenebbnek tűnt, de csalódott azért nem vagyok. Itthon majdnem sírok, annyira jó és kifejezhetetlenül suta érzés, ahogyan követ, ahogyan azt hiszi másfél tetves óra után, hogy nem lehet nélkülem élni. Azt sem tudja, ki vagyok, azt sem tudom, ki ő, de végig úgy megy mellettem, hogy a póráz teljesen laza.

Olyan félrekonnyult anyai érzés. Hogy úgy vagyunk összekötte, hogy nem is. Az egész annyira bután eleve elrendeltnek tűnik.

Nem akarom megszokni.

Van ez a vak lány. Követ. Szakadék énfüggő, nem bír a komplexusaim és a kis szégyenlős önszereteteim nélkül meglenni. Ha hátrarúgok, megsimogat, ha a lift tükrében lekaparom nyálas körömmel az odafilctollazott hülyeségeit este, ő reggelre újrírja őket piros alkoholossal vaktában. Öt éve nem enged hozzám nyúlni senkit, öt éve nevet azon, amin én sírok. Fél emelettel alattam lakik a tizenegyediken, balra tőlem, jobbról. Undorító levakarhatatlan reménytelenül nyálgép, kitapogat bennem mindent. Nem adja fel, remél. Pofozom öblös tenyérrel, jóleső beteg dühvel, hogy hiába hiszi, hogy van minde, ami kell/kellhet/szabadhat kelleni, nézzen már bele a tükrömbe a vaksi szemgödreivel! Nem lát! Nem az van, ami ott van, mert ami itt van, az ott, és ami az ott, az itt nem, értse meg, és bassza meg, csak nem hoz magával egy kurva kabátot, ez maradt,

ennyi, hogy a kocsisnak kél káromkodni kedve, meg hogy oly korban él e földön, mikor az ember úgy, hát nem érti?! Degenerált vak hülye, mondom még neki, és belerúgok gyomorszájra. Erre csak néz. Vakon néz. Ember vakon így nézni nem tud. Demens mosollyal tunkolja bele a fejembe a tudását, hogy hiszen látta, hát ne csináljam már a feszítvált, hát a két szép lelki szemével látta, hogy hordtam az érzést haza magamba ma délben dekára! Ott vettem a hentesnél csülköt, kolbászt, sült sertést, egy marék 88 Ft-os uborkát, és igenis érezte a gyomortáji lélekorgazmusomat! Értsem már meg, hogy ez a jó! Az uborka meg ami a papírtálca mögött van, és nem a többi szar! Hogy van, hogy lehet gyomor-összehúzóadás és emésztés, nyálképződés és pavlovi öröm zsigerből – nemhogy dekára, de inkább tonnára! A többi le van toronymagásról szarva! Hát mi, ha nem ez a valami, meg a tejbüfé a Tiszainál nyolcvanban! Mi, ha nem az, hogy láthattam elmúlni dolgokat, amiket mások egyszer csak nyitott tenyérrel elveszítettek! Hogy csak azom nincs, ami egyszer már volt! És hogy csak néz, de hogy így közben mosolyog. Hogy ő tud. Innál, mi? Szívna, mi? Dugjanak meg, mi? Halálra ölelnél engem is, mi? Meg akarsz mandinerből fojtani, mi? Kérdezi sötét szemgödörrel, száj nélkül, kezében a piros permanent tollal. Meg tudnám olyankor dögöleszteni. Gyűlölöm ezt a szétnyomhatatlan, gennyes optimizmusát. Meg hát.

Apám – soha életemben nem hívtam így, most kipróbálom – öt éve és pár napja még abban a megnyugvásban élt, hogy hála istennek, Juditkám nincs egyedül. Ha Juditkámnak lemegy a cukra, van, aki segít. Ha történik valami baj otthon, például elromlik a mosógép, akkor van kinek szólni, van kivel röhögve lapátolni a vizet. És hát mire való egy párkapcsolat, ha nem erre. Vagy legalábbis erre többek között biztosan. Egy rákot sem lehet egyedül végigcsinálni. Kimondhatatlanul hálás volt – sosem hívom így – anyámnak. Igaza volt. Ezek nélkül sem az élet, sem a halál nem megy. A többi érzéséről nem beszélek, ezeket sem biztos, hogy tudhatom.

Olcsi elvált azóta a második férjétől is. Nem emlékszem, apám találkozott-e valaha Olcsival. Minden barátnőmről sokat beszéltem neki, és ezek alapján tudta őket onnan a messzi Miskolcra szeretni vagy nem szeretni. Mondjuk, azt hiszem, mindegyiket szerette, ismeretlenül is. Legfeljebb némelyikükkel kritikussabb volt. Olcsiról jó véleménye volt. Erős nő volt szerinte. Bírta az erős, nagyszájú nőket. Nem tudom, tudta-e, honnan tudta, ha tudta, hogy Olcsi tényleg erős, és tényleg nagy a szája. Aztán meg lehet, hogy ezt az egész szeretetesdit csak kitalálom, és egyáltalán nem is ismerte Olcsit. Lehet, hogy Olcsinak nem is nagy a szája.

Borjucit, Örsit, Szilvikét, Juditot mind szerette. Úgy szerette, ahogy tőle tellett, nem összehasonlítható ez, nem kisebbíthető vagy nagyobbítható más emberek szereteteihez. Szabadkozom. Fura ember volt. Az alkalmi barátaimat szó nélkül elviselte. Egyszer találkozott Pierre-rel, na, ő egyáltalán nem tetszett neki. Anyám nélkül nem tudott élni, és ebbe elég sok jó és rossz befér. Nem volt szerelmes típus szerintem.

A régi lakásomat sokáig emlegette volna sajnálattal, de ezt az újat még jobban szerette volna. Ha még élne, már lenne fogasom, tükröm, megjavított konyhaablakom, és minden kupacot elhordott volna kocsiával. Nem biztos, hogy lenne kutyám. Szerintem beleszólt volna. Más unokáját nagyon szeretné, de nem hánytorgatná fel, hogy neki nincs, és nem lesz/nem lehet. Én utálnám magam miatta kicsit, hogy se neki, se anyámnak nem tudtam összehozni. Magamat ebből akkor épp kihagynám. Nagyon remélem, hogy lebaszna ezért, hogy ez így hülyeség.

Kell összefoglalni öt év után bármit is annak apropóján, hogy valaki már nincs? Nem. A mostani Pető intézeti mizériáról is Gyuszó és a Villányi úti látogatásaink jutnak eszembe, Gyuszóról meg mindig apám jut eszembe, nem tehetek róla. Rosszat is tudnék írni vele kapcsolatban, talán pont annyi értelme lenne, mint jót. Nagyon furcsa érzés egy öt éve halott embert szeretni tudni. Halványlik, homályosodik, de egyre homogénebb. A vajszerű árnyalatot nem biztos, hogy érzem. Lehet, hogy mindenben tévedek.

Kedves Peti!

Fél hatkor kell kelnem ahhoz, hogy fél nyolc után kicsivel el tudjak indulni. Így beérek nyolc után két perccel. Eredetileg negyed nyolckor akartam, mert még bérletet is kellett reggel vennem, de hát negyed nyolckor indulni lehetetlenség. A kutyával koromsötétben mentünk el a városligeti nagydombhoz, a kutyasétáltatásra általában ötven percet számolok. Most 5:40-től 6:30-ig voltunk. A kutya nyakában végig a világító nyakörv volt. Szétnéztem, nem látott senki, ötször fel-le kocogtam a dombon, utána meg egy távoli fáig oda-vissza háromszor. Szerintem összesen nem egészen 1 km-t futottam. Gyűlölttem mindig futni, sosem bírtam. A kutya végig futott velem, meg néha vidáman ugatott, pedig szinte csak akkor ugat, ha otthon vagyunk, és csengetnek. Jó érzés volt kipróbálni, hogy milyen futni, sosem tudtam, sosem bírtam. Persze most sem tudok, és most sem bírok. Az volt a legjobb, hogy még sötét volt, és nem látott senki. Gumicsizmában voltam, kicsit később levettem a dzsekimet, mert beleizzadtam. Eszembe jutott közben, hogy ebből tök jó Nike-reklámfilm lehetne csinálni rövid villanásokkal: a gumicsizmától a rendes futócipőig, a sötétől a világosig, a szétnézéstől, hogy ugye nem lát senki addig, hogy már merek mások előtt futni, az ötször dombon le-föltől egy tisztességes félmaratonig, a fulladástól a kellemesig, a szar, szakadt kutyasétás ruháktól valami rendes Nike cuccig. Miért nem csinálja meg valaki? Itt a Ligetben tökéletesen le lehetne forgatni. Nincsenek illúzióim, hogy ennél sokkal messzebb jutok, de jó elfantáziálgatni róla.

Amikor több hónap kihagyás után végre rászánom magam, hogy egyszer végigtornázzam az egyórás Csücsörítő Trészit, már látom magam előtt(!) a fenekemet meg a tricepszemet a harmincnapos edzésprogram után. Persze egy tornából sosem lesz semmiféle harmincnapos edzésprogram.

Négy napja nem eszem cukrot. Négy napja minden reggel elmondom hangosan, hogy ma nem eszem cukrot, és nem hazudok magamnak. Ha ennék cukrot, akkor ez a reggeli állítás már hazudás lenne. Jól kitaláltam, mi?

Ma felhívom Á. pszichológusnőjét meg a kutyatrénert, akinek hetek óta megígértem, hogy felhívom, és eddig csesztem felhívni.

A kutya lassan átszokik a kizárólag száraztáp-evésre, bár az lenne az igazi, ha egyben megenné este lefekvés előtt az adagját, és amit meghagy, nem reggel adnám oda neki a séta után. Legalább már hajlandó aszpikos konzerv nélkül is megenni. Szép a széklete, nem olyan, mint az első két hónapban volt, könnyedén fel lehet egy nejlonnal venni.

Holnap megjelenek az ÉS-ben.

Jucika

Erdős B. Gyula a Dózsa György úti metróaluljáróban áll mindennap korán reggeltől késő estig, de legalábbis a munkaidőm végéig, kezében számos Fedél nélkül. Erdős B. Gyula ruházata tiszta, haja rendezett, keze ápolat, hajléktalanszaga nincs. Erdős B.

Gyula ma a Fedél nélkül mellé adott nekem grátisz egy kétoldalas kinyomtatott novellát, amelyet 2005. szeptember 4-én írt arról, hogyan lett Erdős B. Gyulából alkoholista. Az Erdős B. Gyula által adott papír tiszta, szinte frissen nyomtatott, félbe nem hajtogatott. A novella azt írja le, Erdős B. Gyula hogyan evett meg egyszer rengeteg tejbegrízt kiskorában az óvodában, melyet Erdős B. Gyula a függősége kialakulásának gyökereként illusztrál. Erdős B. Gyula stílusa lendületes, sodró, humora kifinomult, írásának megmunkáltsága orbitális nagy fityiszt mutat minden idióta sztereotípiának. A két oldalon körülbelül annyi vagy annál is kevesebb Erdős B. Gyula által ejtett helyesírási és/vagy stilisztikai baki van, amennyit egy átlagos napon manapság bármelyik kormányzóvivő, pártpiáros vagy polgári/nempolgári politikai értelmiségi elkövet. Erdős B. Gyula alkoholista volt, de ma már nem az. Erdős B. Gyulának van józan ítélőképessége, szigorú önkritikája, tiszta cipője és polgári neve. Erdős B. Gyula nem bűnöző. Erdős B. Gyula. Erdős B. Gyula. Erdős B. Gyula.

A félkilós Zimbo frankfurti virsli olcsóbb, mint a kategóriájában legolcsóbbnak vélt Budget frankfurti. A drágának vélt legfinomabb belga vaj kilóra olcsóbb, mint bármelyik magyar takarékos vaj. A háromdarabos kutyafogkefével sokkal jobban járok, mint ha a hét darabosat venném. A Spar kimért tatzikije annyira olcsó, hogy ha vennék helyette egy uborkát és egy joghurtot, már rosszabbul járnék. Most akciósan 100 forint az Óriás Rudi, a mogyoróvaj is. Amikor a kutyám szarik, pont úgy néz ki, mint egy kenguru. Bár viccnek tűnik, de tök komolyan mondom (a nagy és széles seggűeknek is joguk van az önérzethez): életem hátralévő részében állandóan pucítani fogok. Szerintem a felfújt fogójú Budget tej sokkal finomabb, mint teszem azt, az a jó zsíros Cserpes, és nem is savanyodik meg mindig másnapra. Rezeg a léc több fronton, kicsit összeomlottam, de még kezelhető. Új találmány a habosodó Nescafé, kipróbáltam. Humorom, ha volt valaha, még a régi. Tényleg habzik.

Minden barátomtól elnézést kérek.

A munkámat nem végzem megfelelően.

Rendszertelenül alszom.

A cukrom sokszor rossz, a hajam száll. Előfordul, hogy nincs időm reggel arcot rajzolni magamnak.

Az órákat rendszerint a sétáltatás viszonylatában mérem, az elmúlt négy hónapom kis (nagy) megszakításokkal a Ligetben telt.

Vízlepergető lettem és puritánul praktikus, kedvenc viseletem a gumicsizma.

Ügyelek rá, hogy ne látsszon, hogy tetszeni akarok.

Naponta használom a „behívás” szót. Már nem idegesít annyira, mint az elején.

Néha még, amikor enyhül az idő, nem felejttem el a vállamat kitenni, de amúgy inkább a pamutkapucni jellemző.

Megszerettem a sört. A fröccs alkalmi ital lett.

Nem találok a 2013-as határidőnaplót, mert nem tudom, mit kell keresnem. Nem emlékszem rá, hogy néz ki.

Hét hónapja nem volt levágva a hajam, fodrásznál kb. másfél éve voltam.

A bal combtövemnél valami ideg becsípődött, és nem tudom rendesen széttenni a lábam.

Elfogult vagyok egy sokszor szemtelen és félrenevelt szukával.

Buta kutyás videókat és fekete keretes, pixeles, de nagyon állatbarát demagógiákat lájkolok gondolatban mindenhol.

Fogalmam sincs, hogy van-e a demagógiának többes száma.

A kutyának állandóan parfümillata van tőlem. A körmöm alatt állandóan jutifali(!) törmelék van.

Azt álmodtam, hogy egy Tankcsapda-klipben én vagyok a dögös csaj.

Az egész Magyarország-jobban-teljesít-mizériából a kutyás és a hajléktalanos hírek zaklatnak fel a legjobban.

Szerintem kicsit öregszen már, de szerintem szebb lettem.

A múltkor egy fiú bele akart puszilni a jobb arcgödörömbe.

Utálok kezet mosni, és naponta vágom a körmöm.

Leli éjjel átmászott hozzám az ablakon.

Belenyúlt az erős nőkezével a nagy rakás száradt galambszarba, felhúzta magát erőből, és egy távolról akár bazmegnek is tűnhető szisszenés kíséretében lendületből beugrott a fürdőszobámba. Még nyáron csapta be a huzat a dupla ablakom kinti részét, kiesett az ablaküveg, és azóta partiztak a galambok a két keret között, de ez sem Lelit, sem engem nem izgatott különösebben. Galambszar, hát istenem, ez az élet rendje, kicsit szúr, ha szárad, gondolta Leli, meg egy kicsit én is, hát beletenyerelek néha, maximum káromkodunk. Nekik is el kell valahova végezni. Mi ez ahhoz képest, hogy az emberek gyerekeinek enni kell adni, iskolát kell fizetni, meg egyáltalán: életben kell maradni itt, pont itt, ebben a lángoktól ölelt kis Tubicáné-országban, és már nem csak úgy adabszurdum önmagukért?

Leli legutóbb amúgy két hete mászott át hozzám. Akkor csacsogott, fogadkozott, kapkodott összevissza, szidott bizonyos nőket, és éljenzett bizonyos férfiakat, aztán fordítva, aztán vicsgó mosollyal győzködött, hogy az élete szép, hogy minden remek, és neki már nem lehet meglepetést okozni, őt igenis nem kell senkinek karbantartani, ő lerendez mindent kvázi egyedül, ő elébe megy mindennek, ezt neki a relativitáselméletnek (itt rendszerint egy durva középsőujj-felmutatás következett az ég felé), neki ezentúl minden dolog a világon maximum egyszerű lesz.

Aha.

Egyszeregy.

Irtó meggyőző tud ilyenkor lenni. Feszül a széles csípőjén a pöttyös márkaharisnya, szétrakja benne a lábát, mint valami közönséges vidéki dzsörzémaca, és úgy gesztikulál, hogy őt már nem érdekli semmi, de semmi, de semmi.

Aha.

Semmi.

Most meg nem is győzködött, csak mélyen a szemembe nézett.

És nézett.

És még mindig csak nézett.

Aztán annyit lehelt bele az arcomba szemérmesen, zárt polgári lábakkal, hogy: *zsúr-pubi*.

Valahogy jelezni kéne neki, hogy én két hete még nem terveztem ilyeneket érezni egy ilyen szó hallatán. Valahogy jelezni kéne neki, hogy maradjon kicsit többet csöndben a Leli. Hogy hagyja magát csak úgy vanni. Mindkettőnknek jól tesz.

Kedves Leli!

Minden élethelyzetben örülök a humorodnak és a híresen féktelen iróniádnak, amellyel magadat sem szoktad kímélni, és amellyel karöltve a jól ismert fülig érő grüberlis, szájfoltos mosoly mögé elmatricázva hiszed azt, hogy majd jól felkészít mindenre. Szeretném innen a paraván mögül kézfeltartással jelezni, hogy – szerintem, mert hát ki vagyok én, kérded, tök jogosan, szóval mondom, hangsúlyozom: szerintem – ez úgy, ahogyan van, teljesen fölösleges, mondhatni: lószar. Lelikém, nézzél már bele őszintén és mélyen minden kamrád és pitvarod, minden ótvar kicsi sarkába alaposan: ugye, hogy nem tudsz minden eshetőségre előre felkészülni. Eshetőség alatt itt és most értek én mindent: életet, halált, hirtelent, régóta vártat, szeretetet, kiábrándulást, szagokat, ízeket, otthagytást és idejövést, apát és anyát, fiút és szentleket, mindazok fonákjait és nemszeretemjeit, szóval mondom: mindent. Szóval mondom: nem tudsz felkészülni. Hiheted azt, hogy ha majd elég erősen markolod hátul csuriba a kezekben az életed tarkalepke-hímzőfonalát, és közben ügyesen pakolgotod a combjaid, akkor majd, na akkor majd biztosan rá lesz jőve arra, hogy mekkora egy főnyeremény vagy. Lelikém, már megbocsáss, hogy ennyire profánul vágom a kámpicsori arcodba az igazságomat, de hát: a lószart. Szerintem. Nem vagy főnyeremény, illetve másképp mondom: nem a csuritól meg a harisnyától vagy főnyeremény. Másképp mondom: nincs olyan, hogy főnyeremény. Leli, hát nem érted? Csak te vagy, meg Dzsuang Szí, meg a lepke, meg Szabó Lőrinc, meg Petri, meg KM, meg csajok, meg hapsik, meg a Zsúrpubi, meg a vágy, meg a butaság, meg a fokhagymaszag, meg a gyomorégés, meg a rókatárgy, meg a bélarádió alkonyatkor, meg a lichthófban a galambok a verebekkel, csak ilyenek vagytok meg csak olyanok, és neked is van hibád, és te is tudsz túl hangosan beszélni, és te is ki tudsz provokálni sértéseket mellméretnyi ténykérdésekből, a másik is tud jószándékkal rosszeszközzel simogatni véletlenül lábbal, amit te tévesen rúgásnak hiszel, mindenki tud pillanatnyi hülye lenni és tündérborsó egyszerre, lehet boldognak lenni a semmitől és boldogtalannak a valamitől, még akkor is, ha a portfóliód pedig annyira tökéletesen összeszedted. Lelikém. Nincs semmi baj. Hogyan mondjam el neked, hogy nem tudsz elrontani semmit, ha meg de, akkor meg az pont úgy van jól? Dögölj bele nyugodtan bármibe, jó? Csak utána azon nyomban süsöd már ki ezt a minipaprikát forró sós olajban nekem, amit vettél a Vácin annál a jó zöldségesnél, sírjad már bele a könnyeidet is nevetve, én nem bánom, mert sok van, mi csodálatos, de azért a sült paprikánál nincs semmi csodálatosabb. Szerintem.

(A lószart nincs. Meglásd.)

– széljegyzet –

Én, Z. Szanyi Lelianna,

szül. Zetor Leila,

szül. én

szeretném a magam, a magam és

a magam nevében

megköszönni, hogy –

midőn a városligeti padon ültem, a nap

sütött, nem fájt semmim,

nem voltam sem éhes, sem szomjas, és

egyéb szükség sem kínzott, és

sem harci repülő, sem

tankok, sem dobok, sem
trombiták nem zavartak
élni,
a kutya a rutinműtét után
a szétvágott csíkos pólóban békésen
aludt a lábamnál, és
nem fázott a lábam, és
nem volt mocskos a pad sem, amin
rajtam kívül nem ült senki, pedig
a legjobb pad volt a tó környékén az
összes közül, és
nem árnyékolt engem sem fa, sem törtézés, sem fájdalom, és
nem szólt zene, nem táncolt ember, és
nem történt semmi rendkívüli –
2014. február 15-én délelőtt 9 óra 4 perckor
boldog voltam.

„Szép napot”

A kutya bozontos, középtestű pulikeverék.

Neve mérsékeltén népies, de kétségtelenül eredeti és jól ordítható.

Ez amúgy minden kutyanevénél fontos.

A kutyát az erdőben találták, kölyök volt még, mindentől félt, hason kúszott hetekig,
úgy kellett megtanítani járni.

A labda nem nagyon csigázza fel, de ha a többi kutya rohan utána, akkor ő is.

Ivartalanítva nincs.

Még, teszi hozzá. A fiú.

Fején sapka, szerethető.

Kis bébiháj, szemránccal, ahogyan mondja a feleségére, a kedvesem.

Életem első olyan embere, akinek a szájából nem akarom kiütni ezt a szót.

Nem arra, erre, te. Kilenc hónapig dolgozott úgy, hogy a tisztokmindegyi tanyáról
bejárva tizenkétórászt Pesten.

Szépen artikulál. Gyere ide, azt mondtam.

Négykor kelés, vonat, Kecskeméten átszállás, vonat, munka, éjfélre haza, négykor
kelés, így tovább.

Lett munka Pesten, nagyon örültek mind a ketten.

Radar, gyere ide, kicsinálsz.

Szerintem a felesége fejlesztőpedagógus.

Ő is rászól az övére.

Önkormányzatra kaptak ígéretet egy cigánytelepen, ő meg a kedvese, de bocsánat,
ő nem rasszista, félre ne értsem.

Nem értem félre, nincs mit.

Két nappal a költözés előtt illegálisan eladta a tulaj a lakást, másikkba kellett jönniük.

Egy rokon adja ki ezt, nagyvonalú. A tanya után furcsa minden.

Hogy mindig van valahogy, mondja, pedig annyiszor volt már úgy, hogy nincs se-
hogy.

Már többet alszik négy óránál, higgyem el.

Itt mi most jobbra fordulunk, ne haragudj, mondja, át kell sétálnom a Hősökön,
ígértem a feleségemnek egy aranyláncot.

Nevet, majd hirtelen nem. Köpöd ki.

Kérdőn nézek.

Egyszer talált egy gyűrűt a téren hajnalban, kutyasétáltatás közben.

Hát valami sokkarátos fehérarany cucc volt, bevizsgáltatták, lepucoltatták.

Azzal jegyezte el.

Azóta mindig a burkolatot figyeli a téren, mikor hazamegy.

Azt mondja, a munkája is ilyen, mindig a földet nézi.

Nevet. Na, szia.

De mi az a munka, amiért mindig a földet kell nézni.

Drukkolok, hogy ne mondja, szép napot. Utálok azt.

Meg kellett volna kérdeznem.

Hálistennek nem mondja.

Miklya Zsolt

DÖM. DÖDÖM

Részlet egy szonettregényből

1

Létben oldódó líra, vitamin,
addikció a vers? Mitől, kitől függ?
A függesztés fő pontjai közt ódöngsz.
Rakodópartok, hidak síkjain.

Sínek között másként folyna a lépés,
fölöttük forró levegő remeg.
Nem felejtet a széles síneket,
mi idehozott. Minek? Ez a kérdés.

Miért kötsz ki a Dunánál megint?
A létről milyen meséket fecseghet?
Milyen ritmussal, rezgéssel kecsegtet?

Felejtsd el most a versírórutint.
Kérdezd meg inkább te is, felnevetve,
Döm. Dömdödöm. Melyikünk volt a Medve?